

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' מצורע ו' ניסן תשפ"ב

החברותא בטען פנימי לחברים גליון מס' 680

פנינים יקרים

זאת תהיה תורת המצורע (יב, ב) על המצורע נאמר בדד ישב מחוץ למחנה מושבו (יג, מו) השוה לשבעת ימי המלואים שנאמר ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים, והשוה לכה"ג המפרישים אותו בשבעת הימים שלפני יום הכפורים כמובא בתחילת מסכת יומא והשוה הכשרת הכהן לשחיטת פרה אדומה שבעת ימים, שהם ימי התבודדות והתבוננות להטהרות ולקבלת עול מלכות שמים כראוי וכיאה. (פלגי מים)

זאת תהיה תורת המצורע וכו' (יד, ב) כאשר אין ביהמ"ק קיים אזי תורת המצורע - דיני התורה העוסקים בטהרת המצורע הם שיטהרו את המצורע מנגעיו - תורת המצורע ביום טהרתו. (צבי לצדיק)

זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו (יד, ב) ואפשר לומר דקאי על דיני הפרשה דלעיל דמסיים לטהרו או לטמאו, דרש בגמ' (כתובות עה) התורה אהדרה עליו לטהרו, מה נאה ההתחברות כי אנן פסקינן כחכמים דבספק טמא דאוקמינן אחזקת טומאה דמעיקרא אבל אם הוא טהור גם חכמים מודים דטהור, וזה פירוש הכתוב זאת, רצה לומר האי דכתיב לטהרו או לטמאו ואהדר עליו לטהר טפי מלטמאו זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו. (גינת אגוז)

זאת תהיה תורת המצורע - והובא אל הכהן (י"ה, ב) כבר הקשו מפרשי התורה מאי האי דאמרה תורה והובא אל הכהן, הוי ליה למימר ובא אל הכהן. ומהו והובא דמשמעו בעל כרחו, יבואר ע"פ דברי הרמב"ם פ"ז מהלכות תשובה שהבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותו, הרי שאין הדבר תלוי רק ברצון של האדם אלא הובא אל הכהן גם בעל כרחו, ללמדנו שלמרות גודל ירידת המצורע וחסאו מ"מ הבטיחה תורה שסוף יעשה תשובה. (פנינים מהאדמו"ר מלובביץ וצ"ל)

ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא וגו' (יד, א) תיבת הכהן השניה נראה כמיותר דהרי עליו קאי, ונ"ל על פי פשוטו דגזרת הכתוב שהכהן יוצא והכהן רואה אף אם הוא עם הארץ והולך עמו תלמיד חכם, והנה סד"א דכהן עם הארץ אינו מחוייב ליתן עיניו בהנגע לזה אמר וראה הכהן שהכהן בעצמו מחוייב ליתן עיניו בו, תנאי לראית הנגע ורפואתו. (אגרא דכלה)

והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע (יד, א) צרעת מיקרי המכה שבגופו הגשמי, נגע הצרעת הוא נגעי הנפש שמכחם באה הצרעת בגופו לזה אמר כאשר יראה הכהן המבין שכבר נרפא נגע הצרעת על ידי התשובה זה סימן שנכנע לבבו וחס עליו הקב"ה והשפיע עליו רוח טהרה ועי"ז בא לו הרפואה. (כליל תפארת)

וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות ועץ ארז ושני תולעת ואזוב (יד, ד) פרש"י לפי שהנגעים באין על גסות הרוח ושני תולעת ואזוב, מה תקנתו ויתרפא ישפיל עצמו מגאותו כתולעת וכאזוב ע"כ, אותו דבר במקרה הפוך אם השפיל את עצמו אפוא שהענוה פסולה, למשל אם היה צריך לצאת לטובת דבר מצוה והוא נעשה ענותן, ענו זה צריך כפרה ותקנתו אם השפיל את עצמו כאזוב יגביה עצמו כארז כמש"כ ויגבה לבו בדרכי ה' (דה"ב יד).

אשר לא תשיג ידו בטהרתו (יד, ב) נגע הצרעת משמש שוט מוסר לאדם הסבור כי הגיע לשלמות ועל כך הוא מתגאה שלאמיתו של דבר רחוק הוא מהודככות אשר לא תשיג יד בטהרתו כלומר שעדיין לא זכה לטהרה. (לקוטי שושנה מהרב משה צבי מסוורן)

כי תבואו אל ארץ כנען וגו' כנגע נראה לי בבית (יד, לד) ויש לדקדק אם יודע האמת שהוא נגע למה לא יאמר נגע אלא נגע מסמל מדת הדין בכניסתו לארץ שהנגעים היו לטובה לגלות את המטמונים שהאמוריים הטמינו, לכך נאמר כנגע כמו מדת הדין ולא מדת הדין ממש. (צמח צדק)

אגרת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

לכבוד חברי היקר אציל הנפש... הי"ו -
בוסטון

שלום רב לאוהבי תורתך,

לנכון קיבלתי מכתבך הנלבב וקראתיו
בתשומת לב, ושאלתך נגעה מאד ללבי
משום שראיתי שזה נובע מרצון טוב לדעת
את המעשה אשר תעשה לפני ה' כדי להגיע
לתכליתך הנרצה.

כך היא שאלתך, למדתני לאפרושי מאיסורא
מכעס וכד' שנתבהר לי ע"י דיבורך אלי שהם
כע"ז ממש. והמשך שאלתך: מהו ה"עשה טוב"
שלי, במה אתרצה לפני המקום ברוך הוא. ומי
שזוכה לקיים את ה"סור מרע" כדבעי מלמדן
אותו ומנהיגין אותו מן השמים ע"י סיבות
שונות את ה"עשה טוב" שלו. כי מהותו
האמיתית של "הסור מרע" לסור ממחשבת
הפיגול שיש "אני" שיש לי מציאות בפני עצמי,
ו"עצמי" הזה עובד את הבורא. לא כן הוא, כי
באמת כל עבודת האנוש עלי אדמות לבטל
כליל את ה"אני", ע"י שזוכר פחיתות ערכו
וטבעו הרע בבחינת "אין מתום בבשרי מפני
זעמך אין שלום בעצמי מפני חטאתי".

ולפני שנכנסים לעבודה זו, עדיין לא התחיל
הא-ב של העבודה, ואם לא זכה עדיין להכיר
את עצמו, כלומר, את שליליותו המוחלטת
את אמיתית ריקנותו, הרי לא זכה להתקרב
אל התורה ולפתוח בה פתח אפילו כמלא
הנימא. ואפילו הוא מתפלל כל היום או לומד
כל היום ש"ס ופוסקים, הרי הוא לומד
"מקצוע" בעלמא ואין זה אלא מצוות
אנשים מלומדה, ואין שום נחת רוח ממנו
למעלה. כי אם הוא מחזיק עדיין בעצמו את
ה"אני" שלו, ומה לו שייכות לעבודת ה'.

אבל כשאדם מישראל זוכה ולומד תורה
בביטול גמור, היינו, שאינו מרגיש את ה"אני"
וכל תפילתו היא ע"ד בבחינת תפילה לעני כי
יעטוף, ואם לומד תורה הרי שמח שיש לו
מזכה. שהוא נותן התורה וגם נותן לו כוח
וחושים להבנת התורה ומודה בכל עת על
החסד קל כל היום, ועל נשמת החיים שהוא
רוח ממללא שהוא נופח באפיו, וכל רגע
שהוא נחרד ומתיירא שמא פגם, ושכח את
"וחטאתי נגדי תמיד", בזה האיש שמחים
עליונים ותחתונים וכל העולם כדאי הוא לו.
זהו הלומד תורה לשמה, ואז זוכה לדברים
הרבה.

אמנם, אין זו עבודה קלה זו היא עבודת
האדם במשך כל שנות חייו עלי אדמות
מתחילת ברייתו עד ההרף עין האחרון
שלפני פטירתו מהעולם. ואין רגע אחד או
נשימה אחת שהוא פנוי ממנה. ובל תחשוב
שזה מן הנמנע כי הבחירה ניתנה לאדם
ושרביטה נתונה בידו להיטיב או להרע.
והאמת היא כך, שהאדם הוא מציאות שלילי
כך מעיד עליו יוצרו כי ייצר לב האדם רע
מנעוריו מעת שננער ממעי אמו. ואין בו
טוב, ואם כן מהו הפירוש ראה נתתי לפניך
החיים והמוות הטוב והרע, אלא פירושו של
דבר כך הוא: אם אמנם האדם הוא כולו רע,
ומי הוא המונעו לעשות רע, הוא הקב"ה, -
סיבות הרחמים הנשלחים לאדם למונעו מן
הרע וכל שכרו שהוא נשמע לסיבות
הרחמים ונמנע מלעשות את הרע. וזהו כל
עצמה של הבחירה לידע ולהיוודע לגלות
ולהיגלות שהקב"ה הוא הטוב הגמור והשלם
הרחום והמרחם. וזהו ה"ובחרת בחיים"

אגרת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

הדעת כי אין לך דרך נאה ממנה כדי לזכות מכל טוב הצפון לצדיקים להיות בטל ומבוטל אליו ביטול אחר ביטול שזהו מדרגת הדבקות בלי שום מסך המבדיל בינך לבין בוראך ואז תפילתך תהיה רצויה ומקובלת לפניו והוא ירדוף אחרריך להשפיע עליו שפעת טובו של השראת הנפש ותזכה ללמד תועים בינה.

ואקווה לשמוע ממך תמיד בשורות טובות, אני מאחל לך ברכה והצלחה בכל מעשה ידיך אמן כן יהי רצון. ברגשי כבוד רב וידידות רבה.

ה"ובחרת בטוב" בטוב הזה שהקב"ה יוצרנו בוראנו המחיינו ומחזקנו בכל עת ובכל שעה ובכך אנחנו מגלים ומפרסמים אותו בעולם בבחינת מבשרי אחזה אלוה, מהבשר הזה שהוא בבחינת תוהו ובהו של עצם טבעו נתגלה כבודו יתברך שהוא המציל והוא המושיע והוא העושה והוא המקיים.

ואביע תקוותי כי אחרי כמה שתקרא את דברי אלה תקבל קצת בהירות לדעת תפקידך ותכליתך בעולם ואני מאחל לך שהשי"ת ייתן לך רחמים וירחמך ותזכה להיכנס לעבודה זו מתוך נחת והרחבת

לכבוד

עד שהבין שאם לא כך למה לו חיים, ונשאר לכן לחיות חיי נצחים לעד ולעולמי עד. מי שמכיר את הערך הנשגב מכל נשגב את זאת המדרגה, בכלל לא שייך להיות אצלו הקטגוריה בין תלמידי חכמים, כי כ"ד אלף תלמידיו שלא נהגו כבוד זה בזה, הם הם המסרקות של ברזל האמיתיות שלו ושתק ודמם על זאת, וזכה ע"י כך שנתדבק בהאחד של אור אין סוף.

וכל אחד כפי ערך מדרגתו ושורש נפשו צריך להגיע לזאת המדרגה של ביטול, עד שיהיה בבחינת כל עצמותיו תאמרנה ה', כלומר שמציאות הרחמים שהוא בחינת השם של ה', תהיה מציאות עצמיותו, בלי שום שיור אחר, ע"י שיתן את העבודה שלא ירצה שום דבר אחר, אלא זאת, שיוכל להכניע את יצרו המבקש לרמותו בבינת הרגש על עצמו, שאינו אלא דמיון תעתועים כדי להפרידו ממקור חיותו, ועל כך טוב בחירותו של, 'אשרי אדם מפחד תמיד', שאז יעזרהו השי"ת וירחמהו.

... כך היא דרך גאולתן של ישראל שכל אחד באשר הוא שם ובאיזה מצב הנפש שהוא נמצא, יכול וצריך להעביר את המידות למעלה. כלומר, אם הסיבות סיבבו שאחד ציערו בצער כל שהוא, עד שהכאיב לו עד נקודת הנפש, ובשעת ניסיון כזה, הכיר לדעת שהכאב הזה בא לו מאת ה', כי הלא לית אתר פנוי מיניה, וממנו יצא הדבר להכאיבו, כדי לנסותו ולהיטיבו באחריתו, ונתאזר בגבורה של השתיקה והדומיה, הרי בכך זכה להתדבק והיה משכן להבחינה של "סובלת סבלך", וקיבל השגה של צער השכינה הקדושה, ומכאן פתוחה הדרך לגאולתה.

זו היא הבחינה של לימוד התורה על דרך האמת, וכך הייתה תורת רבי עקיבא אשר זכה להגיע למדרגה העליונה של מסרקות ברזל, שזה הוא היסוד של קיום העולם, אשר כל ימיו היה מצטער לחיות בזאת הבחינה,

המשך פנינים יקרים

כנגע נראה לי בבית (י"ד, ל"ה) ר"ל כמו הנגע שנראה לי בעצמו בפגם נשמתי הוא בבית כדי לייסרו וכו' וע"י חזרת האור לשרשו שהוא הכהן נרפא הנגע.

ואם בא יבא הכהן וכו' (יד, מח) כפל הלשון בביאתו של כהן להרמיו שלא למראה עיניו ישפוט הכהן בטהרת הנגעים אלא במח הקדושה שלמעלה שהשרה ה' עליו להבחין, וזה בא יבא הכהן בשתי כוחות שלמעלה ושל מטה.

זאת התורה לכל נגע הצרעת (טו, נד) בכח התורה לרפאות את כל הנגעים ותחלואי האדם - זאת התורה לכל נגע צרעת.

וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבם לפני ה' וימותו, ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקודש וכו' (טו, ב) הקב"ה הודיע סיבת מיתתם לפני ה' וכו' היינו שנתקרבו מאד אל פני ה' ונתבטלו ממציותם מרוב השגתם וחשקם להדבק במקורם, מזה הבין משה דסיבת המניעה לאהרן מגשת בכל עת אל הקודש הוא לבל יתבטל ממציותו מרוב תשוקתו רק ביום המקודש שישנו בו תוספת נשמה יתירה ויש בו כח לסבול בהירות יותר ולעמוד בהיכל ולא יתבטל.

ואל יבא בכל עת אל הקודש (טו, ב) אמרו חז"ל (כתובות ג) העושה צדקה בכל עת זה הזן ומפרנס אשתו ובניו ובנותיו, יש להעיר שבודאי מי שרוצה לפטור את עצמו מלתת צדקה לעני בטענה שהוא מפרנס את בני ביתו לא יצא ידי חובתו, וזהו ואל יבא בטענת בכל עת שהוא מקיים צדקה אצל אשתו וב"ב... (שיחת חולין)

וכל אדם לא יהיה באהל מועד כבואו לכפר בקודש עד צאתו (טו, יז) איתא במדרש אמר רבי אבהו וכה"ג לא אדם היה? אלא כהדא דא"ר פנחס בשעה שהיה רוח"ק שרוי על כה"ג היה פניו בוערות כלפידים, מדברי המדרש למדנו כי הכה"ג בשעת עבודתו היה מופשט מגשמיים ויצא מגדר אדם, ובכל זאת על מה היה מתפלל? על צרכיהם הגשמיים של בני ישראל שתהא שנה זוה גשומה פרנסה ותנובת השדה.

וכפר בעדו ובעד העם (טו, כד) אף הפחותים הקרויים עם זוכים להתעלות ביום הזה.

כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם וגו' לפני ה' תטהרו (טו, ל) מהו כפל ביטוי הטהרה לטהר ותטהרו ומדוע בראשון נאמרה טהרה סתם ובשני לפני ה', בגמ' (ר"ה ל ורש"י שם) פירש על הנאמר לפני ה' ויתפרש לפני בית המקדש אף כאן יתפרש בדרך זה אם תעשו תשובה כתיקונה לטהר אתכם מכל חטאתיכם אז לפני ה' תטהרו נזכה להתקדש ולהטהר לפניו בבית מקדשנו בב"א.

כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו וכו' (יח, ג) וקשה לאיזה צורך אמר הכתוב אשר אני מביא אתכם שמה, אלא ידוע דכח הפועל בנפעל וכל הנותן מתנה לחבירו הוא נותן גם כוחו במתנה זו, ועתה דהקב"ה מבקש מזרע ישראל שלקחו את ארץ כנען מהכנענים הקדים להם הקב"ה שתדעו שלא הכנענים אלו שנתנו לכם את הארץ רק אני נותן לכם את הארץ וגם נתתי כחי בכם.

אשר יעשה אותו האדם וחי בהם (יח, ה) ביארו החתן סופר על פי דברי הרמב"ן ות"ד ודע כי חיי האדם במצוות כפי הכנתו להם העושה מצוות שלא לשמן יחיה בעוה"ז בעושר וכבוד, וכן אותם אשר מתעסקים במצוות לזכות בהם בעוה"ב המה זוכים להנצל ממשפטי הרשעים, אמנם העוזבים כל עניני עוה"ז וכל כוונתם ומחשבותם כבוראם בלבד וכו' יחיו לעד בגופם ובנפשם כדברי הגמרא (ברכות סד) צדיקים אין להם מנוחה לא בעוה"ז ולא בעוה"ב רק כל תכלית כוונתם יראה אל אלקים בציון שעבודתם תמצא חן בעיני הקב"ה ותהיה לו נחת רוח בלי שום צפיה לקבלת גמול.

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

☎ 02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

